

РЕШЕНИЕ

№ 860

гр. София, 15.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в публично заседание на 01.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **8893** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-чл.178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, вр. чл.40, ал.1 от Закона за достъп до обществена информация /ЗДОИ/.

Образувано е по директно подадената в АССГ Жалба вх.№26656/25.08.20 г. на фондация „ВЪРХОВЕНСТВО НА ЗАКОНА“, ЕИК[ЕИК], представлявана от председателя Ю. П. Н., чрез процесуалния ѝ представител-адв.И. Я.-САК, срещу мълчалив отказ на кмета на [община] по подадено от жалбоподателя на 13.07.2020 г. по електронен път заявление за достъп до обществена информация.

С разпореждане на заместник председател на АССГ от 26.08.20 г. жалбата е изпратена на ответника-кмета на [община] на основание чл.152 АПК за комплектуване с административната преписка в 3-дневен срок.

В изпълнение на разпореждането, ответникът депозира писмено становище, че преписка не е образувана, тъй като на официалната електронна страница на [община] [\[електронна поща\]](#) на 13.07.20 г. не е постъпвало заявление за достъп до обществена информация от Фондация „ВЪРХОВЕНСТВО НА ЗАКОНА“.

В о.с.з. пред АССГ, жалбоподателят не се представлява.

Ответникът, чрез процес. си представител-служител с юридическо образование В., моли за оставянето на жалбата без разглеждане, поради липса на правен интерес от оспорването, евентуално- за отхвърлянето на жалбата с оглед липсата на формиран мълчалив отказ. Заявява искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, съответно прави възражение за прекомерност на заплатеното от жалбоподателя

адвокатско възнаграждение.

Административен съд-София град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК, намира следното от фактическа и правна страна:

Ф.-жалбоподател прилага по делото хартиен носител на заявлението за достъп до обществена информация, което твърди, че е подала по електронен път. В него е посочен следния електронен адрес: [\[електронна поща\]](#).

От съпоставянето му с ел. адрес, посочен от ответника, е видно, че в ел. адрес, на който е изпратено заявлението, липсва буквата „h“.

За изясняване на спора, дали подадено по този начин заявлението е било успешно изпратено, съотв.получено, по искане на жалбоподателя по делото беше допуснато извършването на съдебно-техническа експертиза.

Видно от приетото по нея заключение на вещото лице инж.Н. Х., IT специалист, което съдът кредитира като компетентно, обосновано и неоспорено от страните, заявлението не е изпращано до ел.поща с адрес [\[електронна поща\]](#). Същото е било изпратено успешно на ел. адрес [\[електронна поща\]](#). В о.с.з. вещото лице пояснява, че ел. писмо на жалбоподателя изобщо не е било изпратено и не е доставено до адреса, който сочи ответникът по делото- [\[електронна поща\]](#). За този адрес, при извършена от съда справка на ел.страница на [община] <http://m.velingrad.bg>, се установи, че действително се съдържа в менюто за контакти с общината и кмета . Изглежда и жалбоподателят да е наясно с този факт, тъй като в жалбата до съда, електр. адрес е изписан по този начин-[\[електронна поща\]](#). Същевременно обаче в писмено становище от 28.01.21 г. жалбоподателят излага, че първоначално заявлението е изпратено на ел.адрес [\[електронна поща\]](#) на 13.07.2020 г. в 13.20 часа и 13.30 часа, но и в двата случая е получил съобщение за недействителност на посочения адрес, за което прилага разпечатки на хартиен носител. Поради това на същия ден в 15.50 часа отново е изпратил заявлението си, но вече на адрес [\[електронна поща\]](#), на който адрес, видно от заключението на вещото лице, заявлението е било получено успешно. Именно последният бил посочен като официален канал за комуникация за подаване предложения във връзка с процедурата по издаване на разрешение за продължаване на строителството по спрян строеж на страницата на Интегрираната информационна система на държавната администрация на следния линк-https://iisda.government.bg/adm_services/services/service_provision/97885, което се установява, че действително е така. При тези данни за съда и без специални знания изглежда да е вероятно твърдението на жалбоподателя, че ел. адрес [\[електронна поща\]](#) е регистриран на домейна на ответника velingrad.bg и се ползва от негово административно звено.

Съгласно чл.14, ал.1 и ал.2 ЗДОИ, достъп до обществена информация се предоставя въз основа на писмено заявление или устно запитване. Заявлението се счита за писмено и в случаите, когато е направено по електронен път на адреса на електронната поща по чл. 15, ал. 1, т. 4 или чрез платформата за достъп до обществена информация по чл. 15в.

С цел осигуряване на прозрачност в дейността на администрацията и за максимално улесняване на достъпа до обществена информация всеки ръководител на административна структура в системата на изпълнителната власт периодично публикува актуална информация, съдържаща наименованието, адреса, адреса на

електронната поща, телефона и работното време на звеното в съответната администрация, което отговаря за приемането на заявленията за предоставяне на достъп до информация- чл. 15, ал. 1, т. 4 ЗДОИ.

Съдът при извършена от него справка на електронната страница на [община] не установи да е публикуван адрес на електронната поща, телефона и работното време на звеното в съответната администрация, което отговаря за приемането на заявленията за предоставяне на достъп до информация в [община].

При тези фактически установявания съдът обуславя следните правни изводи:

Жалбата е допустима.

Твърдението за формиран мълчалив отказ обуславя годин предмет за оспорване-чл.159, т.1, вр.чл.58, ал.1 АПК. Дали такъв действително е налице, съотв дали е законосъобразен или не, е въпрос на доказване, резултатът от който предопределя основателността, съотв. неоснователността на жалбата, т.е. касае се за въпрос по съществуването на спора в конкретния случай.

Спазен е преклузивния срок по чл.149, ал.2 АПК, вр.чл.28, ал.1 ЗДОИ.

Жалбата е подадена от лице, легитимирано да го направи-искащия предоставянето на информацията субект /чл.147, ал.1 АПК/.

Разгледана по същество, жалбата е основателна, по следните съображения:

В съответствие с трайно установената съдебна практика, при подадено заявление по ЗДОИ, задълженият субект дължи произнасяне с писмен акт по образуваното пред него административно производство, с който да се произнесе „ по редовността, допустимостта и основателността на искането “ /Определение № 14029/24.11.2014г. по адм.дело №13311/2014 г. на ВАС, V, постановено по настоящото дело. / както и Определение № 6655 на ВАС по адм. д.№ 556/2009 г., III о; Определение №5670/25.04.2014 г., постановено по адм.дело №4701/2014 г. по описа на ВАС, VII о., Определение №14029/24.11.2014 г., постановено по адм.дело №13311/2014 г.и др. / В случаите, когато задължените субекти по чл. 3 от ЗДОИ не се произнесат в срок по подадено пред тях заявление за достъп до обществена информация е налице мълчалив отказ по смисъла на чл. 58, ал. 1 от АПК, който ЗДОИ не допуска, и само на това основание следва да се постанови съдебната му отмяна.

За да възникне нормативно установеното задължение за задължения субект, какъвто е кмета на [община] /чл.3, ал.1 ЗДОИ/ да се произнесе с индивидуален административен акт по искането, той трябва да е сезиран с него, което съдът намери, че е осъществено в случая. Предложената от ответника защитна теза е изцяло на формално основание-за липса на надлежно сезиране, поради изпращане на заявлението на ел. адрес [\[електронна поща\]](#), за който се установи по делото, че е на административно звено на [община], вместо на [\[електронна поща\]](#), за който твърди, че е официалният адрес на [община]. Подобен формален подход противоречи, както на задължението по чл.15, ал.1, т.4 АПК, което ответникът не е изпълнил, така и на действителните факти от значение за случая и установени по делото /чл.7, ал.1 АПК/, а именно че заявлението е изпратено и получено на ел.адрес [\[електронна поща\]](#), наличен в Интегрираната информационна система на държавната администрация и поддържан от ответника. В случай като настоящия, когато цялата установена верига от факти сочи, че очевидно заявлението е достигнало до администрация на ответника, за съда не остава съмнение, че е налице надлежно сезиране по смисъла на чл.24, ал.2, вр.ал.1 ЗДОИ. Противното означава формализъм, който води до отказ от компетентност да се изпълни задължението по ЗДОИ за

произнасяне по подаденото заявление с изричен писмен акт. И. за това е и поведението на ответника в хода на цялото съдебно производство-същият не намери за необходимо да се произнесе по заявлението / което освен всичко друго се съдържа на хартиен носител по делото, а съдържанието му е възпроизведено и в получената от ответника жалба/. Вместо това ответникът съсредоточи всичките си усилия за защита, че заявлението не е постъпило на официалната му електронна страница, поради което и не дължи произнасяне по него.

По изложените съображения съдът обуславя крайния си извод, че е налице надлежно сезиране по ЗДОИ, по което като липсва произнасяне с писмен акт, е формиран мълчалив отказ, и същият следва да се отмени, като незаконосъобразен.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК, правото на разноски е възникнало за жалбоподателя. То е своевременно упражнено, като до приключване на устните състезания е поискано присъждането им /чл.81 ГПК/, вр.чл.144 АПК/. Доказаният размер на направените от жалбоподателя разноски е общо 910 лева, от които 10-лева заплатена държавна такса, 300 лева заплатено възнаграждение за вещо лице и 600 лева-заплатено възнаграждение за защита, осъществена от един адвокат. Съдът обаче намира възражението на ответника за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение /чл.78, ал.5 ГПК, вр.чл.144 АПК/ за основателно. В тази връзка като съобрази обема и качеството на предложената адвокатска защита, неголямата фактическа и правна сложност на делото, невявяването на процесуалния представител-адвокат в проведените по делото две открити с.з., съдът намери, че обоснованият и справедлив размер на адвокатско възнаграждение следва да се намали до минималния допустим размер за дела без определен материален интерес-500 лева, съгласно чл.8, ал.3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, вр.чл.36 ЗА, вр.чл.78, ал.1 ГПК, вр.чл.144 АПК.

Воден от горното и на основание чл. 172 ал. 2, чл. 173 ал. 2, чл. 174 и чл.143, ал.1 от АПК, Административен съд-София-град, II о., 23-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба Фондация „ВЪРХОВЕНСТВО НА ЗАКОНА“, ЕИК[ЕИК], представлявана от председателя Ю. П. Н., чрез процесуалния ѝ представител-адв.И. Я.-САК, мълчалив отказ на кмета на [община] по подадено от жалбоподателя на 13.07.2020 г. по електронен път на адрес [електронна поща](#) заявление за достъп до обществена информация.

ВРЪЩА делото като преписка на КМЕТА НА ОБЩИНА В. за произнасяне по заявлението и с изричен акт В 14-ДНЕВЕН СРОК.

ОСЪЖДА [община] да заплати на Фондация „ВЪРХОВЕНСТВО НА ЗАКОНА“, ЕИК[ЕИК] сумата в размер на 810 /осемстотин и десет/ лева, разноски за съдебното производство.

Решението е окончателно и не може да бъде обжалвано-чл.40, ал.3 ЗДОИ.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него по реда на чл.137 от АПК.

СЪДИЯ: